

Musica Instrumentalis snel en hartstochtelijk

Op een steenworp afstand van de redactie van de Gooi- en Eemlander in Hilversum staat de Morgensterkerk. Een modern gebedsgebouw met een dubbele functie: een ruimte voor een kerkdienst, en een concertzaal. Afgelopen zondagmiddag werd deze kerk bezet door orkestvereniging Musica Instrumentalis onder leiding van Haiko Boonstra. Dit bekende amateur-orkest, dat speelt op hoog niveau, schotelde ons een lichtvoetig programma voor met werk van Rossini, Rosetti, Massenet, en Saint-Saëns.

In het mooi uitgewerkte programmaboekje kon je lezen dat Gioacchino Rossini (1792-1868) op zijn 21e zijn naam als componist vestigde met zijn eerste opera: 'Tancredi'. Musica Instrumentalis speelde de 'Overture', uit deze melodramatische opera, behoorlijk licht. Virtuoso zette dirigent Boonstra de violen en de hobopartij aan tot vrolijk en fraai spel. En toen de muziek steeds sterker klonk, liet hij hun klank met het orkest moeiteloos samensmelten.

Blazers

Sommige componisten hebben veel geschreven maar krijgen dan succes om maar één klein deel van hun werk. Francesco Antonio Rosetti (plusminus 1750-1792) was zo'n componist. Hij heeft weliswaar 43 symfonieën gecomponeerd, maar Rosetti werd het meest bekend om zijn werk voor blaasinstrumenten. Het orkest speelde van hem 'Partita in F'. Hiertoe werd het orkest uitgedund tot een bezetting van alleen blazers plus contrabas. De Partita is een suite die bestaat uit dansachtige losse deeltjes. Elke blaasinstrument maakte wel een muzikaal dansje in dit levendige werk. Met name in het niet al te snelle

Musica Instrumentalis o.l.v. Haiko Boonstra, met orkestwerken van G. Rossini, F. A. Rosetti, J. Massenet, en C. Saint-Saëns. Gehoord zondag 30 september in de Morgensterkerk te Hilversum.

tweede deel hoorde je hoe de klarinetten prachtige klankpirouettes maakten. De dubbelhoorns in het derde deel hadden echter moeite om zich te profileren. In de finale was er geen sprake meer van lichtvoetig spelen door het orkest: het was hard en de Morgensterkerk werd geheel gevuld.

Voor de pauze nog 'Le Roman d'Arlequin' van Jules Massenet (1842 -1912). Dit is een vijfdelig orkestwerk dat gebaseerd is op grappige toneelfiguren uit de Commedia dell'Arte. Na een stevig begin van de 'Overture' schilderde het soepel spelende orkest een schouwspel van grappige figuren. De klarinet was ondeugend en de dialoog tussen altviool en cello kon je gerust ruzieachtig noemen. Maar even verderop werd hun vrolijke kwebbelpartij beslecht in een prachtige decrescendo van het orkest.

Tot slot de 'Tweede Symfonie' van Camille Saint-Saëns (1835 - 1921), een toegankelijk orkestwerk dat het moet hebben van zijn virtuoze passages. Musica Instrumentalis pakte flink uit in het eerste deel (allegro appassionato): het was snel en hartstochtelijk. Daarna, in het langzame deel, een althobo die het orkest optimaal opfleurfde. Het slotdeel was een tarantella, hier een woeste Italiaanse volksdans. De herhalingen van de trompetten en de pauken overstemden de violen, maar het was vurig en verbijsterend snel.